

Disconnected

Zrnić, Diana

Undergraduate thesis / Završni rad

2018

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:345387>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2024-05-29**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti

„DISCONNECTED“

Završni rad na preddiplomskom studiju slikarstva

Studij: DODIPLOMSKI STUDIJ SLIKARSTVA

Mentor: ZOLTAN NOVAK

Student: DIANA ZRNIĆ

Matični broj studenta: 3568/S

Zagreb, 2017/18

Diana Zrnić

Kao studentica četvrte godine slikarstva na Akademiji likovnih umjetnosti radila sam na ciklusu slika pod nazivom „Disconnected“. Pod mentorstvom prof. Zoltana Novaka izlažem taj ciklus kao svoj završni rad za kraj preddiplomskog sveučilišnog studija.

Moja metoda sastoji se od skice u kolažu ili skice u kompjuterskom programu koju potom prevodim u sliku velikog formata postavljajući si izazov prevođenja jednog medija u drugi. Ispitujući međuodnos umjetnosti, fotografije i kompjuterske umjetnosti tražim njenu pravu poziciju u vrijeme velikih tehnoloških otkrića. Završni produkti su niz figurativno / apstraktnih slika međusobno povezanih sjećanja koje rezoniraju sa socio-kulturnim pitanjima. Uglavnom radeći na području slikanja kombiniram akril, uljane boje i pastele. Moja umjetnost ima za cilj ispitati mogućnosti sudjelovanja i promjena. Koristeći metodu dekonstrukcije i ispreplitanja, bavim se problemom siromaštva, rutinom svakodnevnog života, otuđenjem ljudi i nemogućnošću komunikacije između njih, istražujući granice razumijevanja života kao igre i ljudi koji, baš kao u kazališnoj predstavi, igraju različite uloge. Moj se rad usredotočuje na ljude oko nas, ljude koje svakodnevno gledamo, ali zapravo ne vidimo. Ciklus „Disconnected“ ima kritički pogled na kulturna, društvena i politička pitanja. Na taj način umjetničko djelo postaje simbol i povijesni trenutak društvenog stanja. Među vodećim figurama koji utječu na moj rad su Mark Rothko, Henri Matisse i Helen Verhoeven.

Svjedočimo sažimanju vremena i prostora. Hirovi nekih postaju opća nužnost. Došlo je do promjene hijerarhije, intenziteta i brzine života. Upadamo u rutinu, svjesni porazne međuovisnosti. Pod tom općom anestezijom ne osjećamo se slobodni zbog nejednakosti u bolesti, gladi i smrti. Potaknuti na pojednostavljene snove izvrgnuti smo konstantnom strahu i nuždi. Ovog je poretka novac vrhovna vrijednost, gnojište na kojem raste čitava civilizacija vodeći ka sve većoj nejednakosti, otuđenosti i udaru na ljudska prava. Upijamo poput spužve sve te otrove oko nas i još ih prihvaćamo kao naše pa cijedimo putem tu prljavu vodu. Sve veća potražnja dovela je do novog određenja normi života u sustavu dehumanizirajućeg stroja. Došlo je do izjednačenja bogatstva, istine i učinkovitosti jer najbogatiji ima najviše mogućnosti da bude u pravu. Države i poduzeća napustili su idealističku i humanističku priču legitimnosti kako bi opravdali novi cilj – moć. „Izloženi smo snagama koje brišu lica.“¹

¹ Botho Strauss: *Parovi prolaznici*

Sve su to problemi i pitanja o kojima razmišljam kroz svoje slike. Riječ je o interdisciplinarnim, socio-društvenim temama koje imaju nešto politike, a dotiču se i ekonomije jer u konačnici sama ekonomija utječe na ljude u vidu toga da se drugačije ponašaju oni koji imaju i oni koji nemaju. Slikama iz ovog ciklusa postavljam pitanje: Tko smo mi, a tko su oni? Gdje je granica i postoji li ona uopće? Prosvjedujem protiv akronima bez lica prikazujući ljude u slikama bezlično, nema tu portreta, samo siluete kao simboli naše neidentificirane boli. Ne radi se više o tomu da se odlučim za ili protiv apstrakcije, ona je zavađala svijest umjetnika prošlog stoljeća, ja radim figurativno/apstraktne slike provlačeći navedene teme pritom usredotočivši se na kolorit i dinamičnu kompoziciju. Moje je slikanje fragmentarno pa se kroz razjedinjene scene uvijek iznova javlja neko globalno značenje. Ciklusom „Disconnected“ pokušavam zaustaviti na tren i ljude i prostor i vrijeme pa u prikazu vječnog trenutka u izmicanju razotkriti krajnje zagonetni odnos stvari u svijetu. Biti blizak i biti stran počinju se sudarati. Volim istraživati taj odnos. Prikazujem našu trku svakog dana, a da više nismo sigurni kuda nas trka nosi. Bavim se pitanjem resocijalizacije koju osjećam, koju vidim. Ciklus slika „Disconnected“ je projekt istraživanja odnosa uzrok – posljedica kroz teme kao što su: kriza vrijednosti, zatrovana ljudska moć i otuđenost. Valja shvatiti svoju situiranost kako sebe kao individualnog tako i kao kolektivnog subjekta pa povratiti sposobnost borbe koja je danas neutralizirana općom društvenom konfuzijom.

Izdvojiti ću iz ciklusa dvije svoje slike, diptih „There is no Real Conversation1“ i „There is no Real Conversation 2“ koje su, ako ne najbolji, onda najdoslovniji primjer mojih namjera. Na simbolički način prikazujući međuovisnosti, igra se odvija na dvije razine. Na prvoj razini dvije siluete čitamo tako da gornja simbolizira uzrok, a donja posljedicu. Gornja; nadmoć, korporacije, boga suvremenog svijeta i utjelovljenje izvrnutih vrijednosti, dok druga; priprostog čovjeka, možda beskućnika, alkoholičara. Nema pravog razgovora među njima, nema zdravo uređenog odnosa vladajućih i ostalih. To dovodi do čitanja slike na drugoj razini, kao prikaz nemogućnosti komunikacije općenito među ljudima, među nama. Lažna suosjećajnost, svi se nešto pretvaraju dobri, no svatko gleda sebe. Prvi je drugog obgrlio oko vrata, ali uopće ga ne sluša.

Vjerujem da je koncept umjetnosti koji povezuje društvo i pojedinca dobar alat u kojem se može raspravljati o globalnim i multikulturalnim pitanjima koja utječu na naše društvo. Stoga, moja umjetnost nastoji vizualno proučiti kako ljudi reagiraju na problem koji je postavljen neposredno pred njihove oči. Može li umjetnost biti obrazovni instrument koji ljudima omogućuje

sudjelovanje? Kako umjetnost nudi mogućnost opozicije, pruža li istodobno i mogućnost promjene? Štoviše, treba li umjetnost uopće živjeti od takvih odgovornosti? U tom kontekstu, zainteresirana sam za spomenute teme kojima pristupam na provokativan i izravan način. U domeni vizualnih umjetnosti, tradicionalnim i netradicionalnim medijima želim komunicirati s raznolikom publikom o pitanjima koja su važna za naše živote. Ne možemo živjeti u svijetu gdje je otpad jednog čovjeka hrana drugog. Moj je cilj podići kulturnu svijest koja okružuje ova kritična pitanja.

„Stvaranje je oduvijek bilo napad na svjetski poredak. Potrebno je gotovo ludilo, gorda uvjerenost da imaš pravo nasuprot cijelome svijetu.“²

² Kandinsky

“Disconnected”, 2018.

Kombinirana tehnika na platnu

Diptih

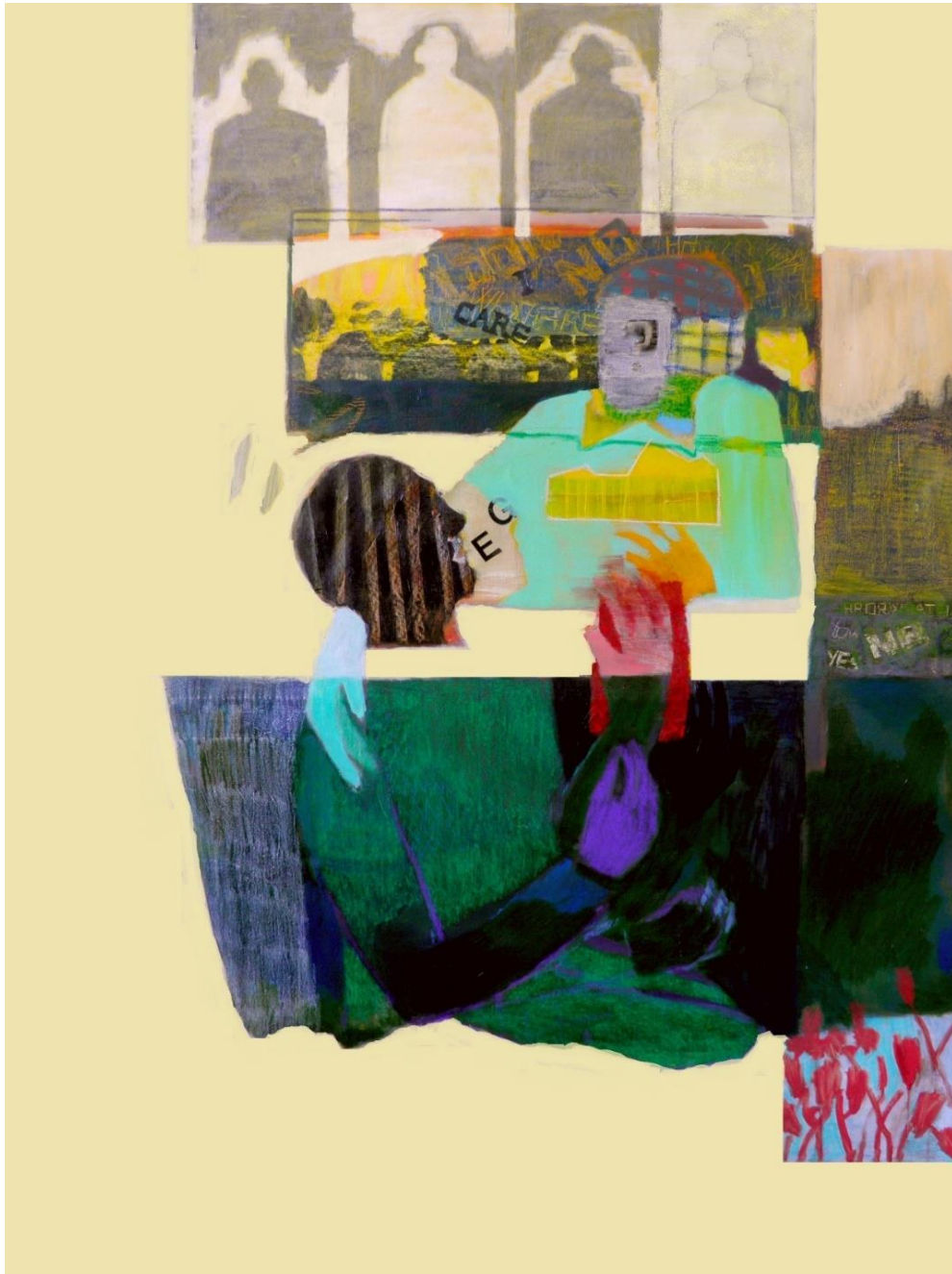
217 x 152

“No Fixed Address”, 2018.

Kombinirana tehnika na platnu

153 x 121

„There is No Real Conversation“, 2018.

Kombinirana tehnika na platnu

112 x 150

„They Are Watching“, 2018.

Kombinirana tehnika na platnu

160 x 150

„Pissing Art“, 2018.

Kombinirana tehnika na platnu

Diptih

114 x 153, 102 x 153

Diana Zrnić